

РЕШЕНИЕ

Номер 1197

23.10.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

V състав

На 23.10.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Златина И. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20203100502205 по описа за 2020 година

Производството е образувано по въззивната жалба **вх.№ 06197/1.07.2020 на Ю. П. Д.** в качеството ѝ на длъжник, срещу действията на ЧСИ Дарина Сербезова-Славова, рег.№ 893, по изп.дело № изразяващи се в определяне размера на разноските по изпълнението.

Излага следните оплаквания:

На 24.06.2020г получила съобщение за образувано изп.дело с взыскател „ЮБЦ“ ЕООД.

От приложения към съобщението ИЛ било видно, че бил издаден на 18.07.2008г по ч.гр.д.№ 4696/2008г ВРС-ХХс-в, издаден на осн.чл.416 ГПК въз основа на издадена ЗИ на парично задължение по чл.410 ГПК за сумата от **164,27лв**, произтичащо по силата на Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги № ДО5867 15/20.05.2005г за периода от 14.10.2006г до 14.12.2006г, както и сумата от **65лв** съдебно деловодни разноски.

Бил е получен на 26.07.2008г от взыскателя „Мобилтел“ ЕАД ЕИК 131468980. Към ИЛ било прикрепено Уведомление по реда на чл.99 ал.3 ЗЗД за цедиране на вземането по същия ИЛ на цесионера „С.Г.ГРУП“ООД и от последния на новия цесионера „ЮБЦ“ЕООД.

В съобщението било посочено, че дължи и разноски по изп.дело в размер на **360лв**, както и **232,14лв** такси по Тарифата към ЗЧСИ дължими към 18.06.2020г.

Не е съгласна с така предявената сума за плащане общо в размер на 821,39лв.

На първо място счита, че от датата на издаване на ИЛ- 18.07.2008г, а дори и от датата на получаването му-28.07.2008г, до датата на образуване на изп.дело при ЧСИ Д.Сербезова-

Славова са изтекли повече от 10 години, т.е. изтекла е абсолютната давност за събиране на вземането по ИЛ, издаден на 18.07.2008г по ч.гр.д.№ 4696/2008г ВРС-ХХс-в.

На следващо място. Вземането е било цедирано от „А1 България“ ЕАД на „С.Г.ГРУП“ООД, което от своя страна го било рехвърлило на „ЮБЦ“ЕООД. За тези цесии длъжницата узнала едва със съобщението за образуването на изп.дело, т.е.на 24.06.2020г.Тъй като първото цедиране е било извършено още на 21.12.2017г, счита, че извършеното двойно цедиране нямало как да породи правен ефект спрямо нея.

Освен това, за дълг от 164,27лв и 65лв съдебно деловодни разноси по гр.дело й били начислени 360лв разноси по изп.д. и 232,12лв такса по Тарифата към ЗЧСИ към 18.06.2020г. Счита същите за прекомерни спрямо размера на дълга. Изцяло възразява по отношение на сумата от 232,12лв, т.к. същата се явява и начислена на вземането по изп.дело, в което вземане са включени и разноските по изп.дело.

Ето защо моли за постановяването на решение, че не дължи посочените суми поради изтекла давност, както и на основанията, подробно изложени по горе.

Въззиваемата страна „ЮБЦ“ЕООД-кредитор в изп. производство, в срока по чл.276 ГПК е депозирал писмен отговор със становище за недопустимост и неоснователност на жалбата.

По делото е приложено **писмено становище от ЧСИ ДАРИНА СЕРБЕЗОВА СЛАВОВА**, рег. № 893 за недопустимост , евентуално – за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, като разгледа постъпилата въззивна жалба, намира същата за допустима, след като е подадена в срок от надлежна страна и срещу действие на ЧСИ, попадащо сред лимитативно изброените хипотези, една от които е тази на чл.435 ал.2 т.7– разноските по изпълнението

Въз основа на данните по делото се установява съдът достига да следните **фактически изводи**

Изп.д.№ 20198930400915 по описа на ЧСИ Дарина Сербезова-Славова с рег.№ 893 е образувано на **18.11.2019** срещу длъжницата Ю. П. Д. ЕГН ***** по молба вх.№ 8606/18.11.2019г на „ЮБЦ“ ЕООД ЕИК 205680303 въз основа на представен **ИЛ, изд.на 28.07.2008г** от ВРС на основание Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 4696/2008г на ВРС-ХХс-в, издаден в полза на „А1 България“ЕАД ЕИК 131468980 /с предходно наименование „Мобилтел“ ЕАД/.

С договор за цесия от 21.12.2017г вземането по ИЛ е било прехвърлено от цедента „А1 България“ ЕАД /с предх.наименование „Мобилтел“ ЕАД/ ЕИК 131468980 на цесионера „С.Г.ГРУП“ ООД ЕИК 148062016, който от своя страна е прехвърлил вземането на цесионера и настоящ вискател – дружеството „ЮБЦ ЕООД. по силата на договор за цесия от 30.05.2019г

На осн.чл.428 ал.1 ГПК, на 24.06.2020г длъжницата е била уведомена лично за образуваното изп.дело чрез връчване на съобщение изх.№ 6576/4.06.2020г, в което съобщение са вписани и наложените обезпечени. Със същото е била уведомена и за извършената цесия.

Едновременно с изпращане на съобщението за образуване изп.дело е наложен заповед върху банкови сметки на длъжника в „ОББ“ АД.

По изп.дело е прието като разноси **адв.възнаграждение в размер на 360лв с вкл.ДДС.** За същото по делото се съдържа договор за правна защита и съдействие за образуване и водене на изп.дело. Договорът обективира и разписка за заплатената сума от 300лв + 60лв ДДС.

Приложените по изп.дело писмени документи обективират извършените от ЧСИ действия по пълно имуществено проучване на длъжника.

Посоченият общ размер на дължимите такси и разноси за изп.производство е **232,14лв**, посочени по пера от ЧСИ, както е коментирано по-долу.

От данните по изп.дело е видно, че ЧСИ реално е извършил посочените действия, за които е калкулирал съответните такси.

По делото се съдържа преводно нареждане от 9.04.2020 за преведена от длъжницата по сметката на ЧСИ сума от 230лв с посочено основание частично плащане по изп.дело и от 3.05.2020 за сумата от 48лв, или общо за **276лв**, без да става ясно и по двете платежни нареждания кое от задълженията се погасява.

С вх.№ 06197/1.07.2020г по делото е депозирана настоящата жалба.

Горната фактическа установеност обуславя следните **правни изводи**:

На първо място следва да се посочи, че съдът приема да е сезиран с жалба от длъжницата срещу определението то ЧСИ разноси по изп.дело, на осн.чл.435 ал.2 т.7 ГПК.

Макар в жалбата да е обективирано възражение за изтекла погасителна давност, същата не е насочена против действие, изразяващо се в отказ на ЧСИ да прекрати

производството на това основание. При липсата на подлежащ на обжалване акт, доводите, изложени в тази насока, са несъстоятелни.

За пълнота на изложението в тази насока може да се посочи следното:

Към настоящия момент погасителната давност, както общата 5-годишна по чл.110 ЗЗД, така и кратката 3-годишна по чл.111 ЗЗД, не се прилагат служебно, на изтичането им длъжникът следва да се позове изрично. Тъй като това е материално правопогасяващо възражение, същото следва да бъде установено в рамките на исково производство. Затова длъжницата не може да се позове на него пряко в рамките на образуваното въз основа на валидно издаден ИЛ изп. производство. В тази връзка разпоредбата на чл.433 ал.1 ГПК, визираща хипотезите, в които изп.производство може да бъде прекратено, в т.7 изрично е указано, че това може да стане след представяне на влязло в сила решение, с което е уважен искът по чл.439 или чл.440 ГПК. Нормата на чл.439 ал.2 ГПК посочва, че длъжникът може да се позове само на новонастъпили факти, възникнали след приключване на съдебното дирене, въз основа на което е бил издаден ИЛ. Такъв е случаят с изтеклия срок на погасителната давност. И след изтичането й материално-правното задължение остава да съществува, т.е. не се приравнява на опрощаване на дължимото. Изтичането на давностния срок, регламентиран в ЗЗД, е своеобразна санкция за бездействието на кредитора по събиране на дълга, който изгубва правото си да поиска принудително осъществяване на вземането си спрямо длъжника, т.е. отказва му се правото да търси защита по съдебен ред. Казано с други думи, погасява се правото му на иск. Към настоящия момент в закона няма абсолютна давност, т.е. такава, която да не се влияе от прекъсването и спирането.

Действително, от данните по делото е видно, че от издаването на ИЛ през 2008г до образуването на изп.дело през 2018г са изминали повече от десет години. Двете поредни цедирания на вземането на нови кредитори не прекъсват течението на давностния срок. Но, давността не се прилага служебно и ЧСИ няма правомощия и задължения за следенето й.

Освен това, към настоящия момент все още не е налице законодателната промяна, приета от Народното събрание чрез изменението на ЗЗД с приемане на нов чл.112а, свързана с изтичането и съответно с позоваване на т.нар.“абсолютна давност“ за физическите лица.

Що се отнася до доводите на въззивницата досежно цесиите, същите са неоснователно, като съдът намира за уместно да изложи следното: Уведомлението на длъжника за цедирането на вземане по реда на чл.99 ал.4 ЗЗД има за цел единствено да го предпази от двойно плащане на едно и също задължение. Длъжникът може да възрази за липсата на уведомяване за извършена цесия, само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил към стария кредитор или на овластено от него лице до момента на уведомлението. Със сключването на договора на цесия цесионерът става носител на вземането. Липсата на уведомление не прави цесията недействителна, нито освобождава длъжника от задължението да плати на новия кредитор.

В настоящия случай възражението на длъжницата не е в това, че е била изпълнила задължението към стария кредитор, а само по отношение на датата на уведомяването ѝ за цесията, което в случая е без правно значение. От данните по изп.дело е видно, че Ю.Димитрова частично е изпълнила задължението общо в размер на 276лв, внесени по сметката на ЧСИ, без да е посочено кое задължение погасява. Това, обаче, е станало след получената от нея призовка за доброволно изпълнение /ПДИ/. При това положение следва, че е станала причина за образуването на изп.дело. Затова в нейна тежест следва да бъдат възложени и разноските по изпълнението, включващи таксите за ЧСИ и адв.възнаграждение, заплатено от вискателя.

По отношение на техния размер.

Що се отнася до дължимите в полза на ЧСИ такси и разноски, въззивният съд счита същите за съобразени с нормата на чл.73а ГПК.

ЧСИ е посочил в съобщението до длъжницата, че техният общ размер възлиза на **232,14лв**, които включват посочените от ЧСИ, както следва

т.1 - образуване на изп.д.- **24лв**;

т.2 - цялостно проучване имущественото състояние на длъжника, набавяне на данни, документи, книжа и други, както и за определяне начина на изпълнение от ЧСИ, бележки; пълно проучване - **60лв**;

т.4 - изпращане на призовка по пощата, препис от жалба, уведомление и книжа, бележки: за прекратяване - **12лв**;

т.4 - изпращане на призовка по пощата, препис от жалба, уведомление и книжа, бележки: съобщение за образувано изп.дело -**12лв**

т.5 - изготвяне и връчване от ЧСИ или негов служител покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа, вкл.за връчване на изявление на вискателя по чл.517 ал.2 и 3 ГПК, бележки; съобщение за образувано изп.дело – **24лв**;

т.9 - налагане на заповест без извършване на опис, вкл.върху дял от търговско дружество по чл.517 ал.1 ГПК - **18лв**;

т.26 - изпълнение на парично вземане - 70,72лв:

т.31 – допълнителни разноски:

справка НОИ - **1,20лв**;

справка БНБ - **0,90лв**;

банков превод – **0,90лв;**

поща за прекратяване - **2,10лв;**

поща за запор - **2,10лв;**

поща за вдигане на запор - **2,10лв;**

поща за съобщение за образувано изп.дело - **2,10лв**

Всички такси са определени от ЧСИ са правилно определени, с изключение на тази по т.26 от Тарифата - **70,72лв.** Както е посочил ЧСИ, същата била изчислена върху материалния интерес по ИЛ, а също и върху приетото адв.възнаграждение по изп.дело, съгласно указанията на МП при извършване на финансови проверки на съдебните изпълнители.

Въззивният съд намира за неправилни действията на ЧСИ, тъй като по силата на ЗЧСИ и Тарифата пропорционалната такса се изчислява само въз основа размера на вземането, посочени в изп.основание, въз основа на което е издаден ИЛ. В него не следва да бъдат включвани сумите за такси и разноси, които се полагат за самото изп.производство. Това се извежда и от т.4 от Забележките към т.26, както и от чл.33 от Тарифата. В т.4 от забележките към т.26 е посочено, че в размера на паричното вземане **не** се включват авансовите такси. А нормата на чл.33 указва, че таксите, предвидени в Тарифата, се плащат от вискателя при образуване на изп.дело и преди извършване на съответното изп.действие, т.е. предварително /авансово/. При това положение авансово събраните от вискателя такси, каквито са всички горепосочени, както и адв.възнаграждение, не следва да бъдат кумулирани към размера на вземането, формиращо таксата по т.26. Ето защо за база следва да бъде определен материален интерес в размер на 229,27лв, представляващ сбор от вземанията по ИЛ : 164,27лв /главница/ + 65лв /разноси/. При това положение пропорционалната такса по т.26 следва да бъде определена съобразно б.„Б“ - 10лв + 10% за горницата над 100лв или е равно на **22,93лв.**

Що се отнася до адв.възнаграждение – същото е прекомерно. За да направи този извод съдът съобразява разпоредбите на Наредба № 1/2004 в редакцията, действала към момента на сключване на договора. Тъй като в същия липсва посочена дата, съдът приема за най-късна такава датата на подаването на молбата за образуване на изп.дело, към която е приложено и адв.пълномощно, т.е. 18.11.2019. При това положение е приложима редакцията на чл.10 от Наредбата, действала към този момент:

т.1–200лв за образуване на изп.дело.

т.2–за водене на изп.дело се определя съразмерно на материалния интерес, като се

препраща към чл.7 ал.2. За вземане до 500лв - 1/10 от съответното възнаграждение по чл.7 ал.2 т.1.

Така, за да бъде определен минималният размер на възнаграждението за ползвана адв.защита, в конкретния случай следва да се вземе предвид само вземането по ИЛ за главница и разноси, към които не могат да бъдат калкулирани разноските за самото съдебното изпълнение, тъй като същите се дължат на различно основание. Или, сборът от 164,27лв и 65лв дава размера на вземането от 229,27лв. Ето защо се налага изводът, че ЧСИ незаконосъобразно е включил в размера на вземането дължимите към него такси и разноси, както и тази за адв.възнаграждение.

Предвид горепосочената разпоредба следва да бъде изчислен минималният размер на адв.възнаграждение. Сумата попада в хипотезата на вземане до 500лв, когато възнаграждението се равнява на 1/10 от това по чл.7 ал.2 т.1, т.е.1/10 от 300лв = 30лв

Така общо размерът на адв.възнаграждение се формира като сбор от 200лв+30лв=230лв, върху които се начислява ДДС от 20%, или общо 276лв.

Следователно, **разноските за адв.възнаграждение следва да бъдат редуцирани от 360лв на 276лв.**

Предвид изложеното жалбата досежно размера дължимите от Ю.Димитрова разноси по изпълнението се явява основателна и следва да бъде уважена, като разноските за адв.възнаграждение бъдат намалени от 360лв на 276лв, а тези в полза на ЧСИ – от 70,72лв на 22,93лв, или общо от 430,72лв на 298,93лв, т.е. със сумата от общо 131,80лв.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ размера на разноските, дължими от длъжницата Ю. П. Д. ЕГН ***** по изп.дело№ 20198930400915 по описа на ЧСИ Дарина Сербезова-Славова с рег.№ 893, както следва :**за адв.възнаграждение,** заплатено от вискателя - **от 360лв на**

276лв, и по т.26 от Тарифата в полза на ЧСИ – от 70,72лв на 22,93лв, или със сумата от 131,80лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____